

Těším se do krajiny. Ráno jsem se probudil, pohlédl na oblohu - a hled'me! Pocuchané beránky mraků mají mezery a mezi nimi mrkají hvězdy. O to lépe vstát a vydat se na snad užitečnou procházku za počítáním ptačích dravců. Trasa obvyklá. Strakonice – Radomyšl a zpět pěšky. Oficiálně označeno jako akce Buteo.

Slunce vychází, den se probouzí.

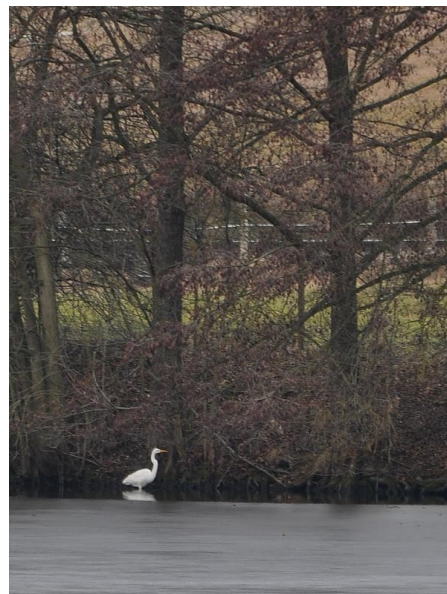
Kodrcavým vláčkem se dostanu na zastávku v Radomyšli. Přijel jsem tak akorát včas. Východní obzor se začíná projasňovat a kostel sv. Jana nad obcí dostává jasnější tvary. Podhled na stranu západní a severní je tmavý. Vlastně ani moc nepospíchám. Ubírám se polní cestou pod kostel a koukám, jak se začíná objevovat Dominový vrch. Jako obvykle se zde na osvětlené straně začínají popásat srny. Kdo by je zatím rušil? Pejskaři teprve vyrazí. Ještě mají tak hodinku čas.

Očekávám káni lesní nad čupřinou Hájku. A skutečně je tam. Proč se nepodívat do samotného lesíku? Jak se to má s lesním židovským hřbitovem? Mám čas v klidu si přečíst informační tabuli. Nemusí to být pouze čtení o dědečkovi Franze Kafky. Když jindy jdeme při akci pro veřejnost ve skupině, není čas. Dívám se kamsi ke Křemennému a poslouchám. V lese se ozývají první ptáci. Brhlík lesní, drozd kvíčala a sýkory. A najednou jako bych slyšel kejhání hus. Krátce, ale přece.

Zdá se mně, že v lese nejsem sám. A skutečně. Když se dostanu na jeho okraj, potkám se s mladou běžkyní v doprovodu psa. Cestou zpět do Radomyšle zaskočím na hřbitov, kouknu na jmelí na topolech a mažu dál. Lidí začnou přibývat. Městečko ožívá. Ještě několik snímek Dominového vrchu v ranním oparu.

Je čas dát se polní cestou k Věnu. Ale putovníci už jsou i zde. Až v údolíčku mezi Věnem a Domanicemi je prázdno. Domanice projdu rychle. U plotu mě vítá pes. Kdo by tam taky tak brzo šel?

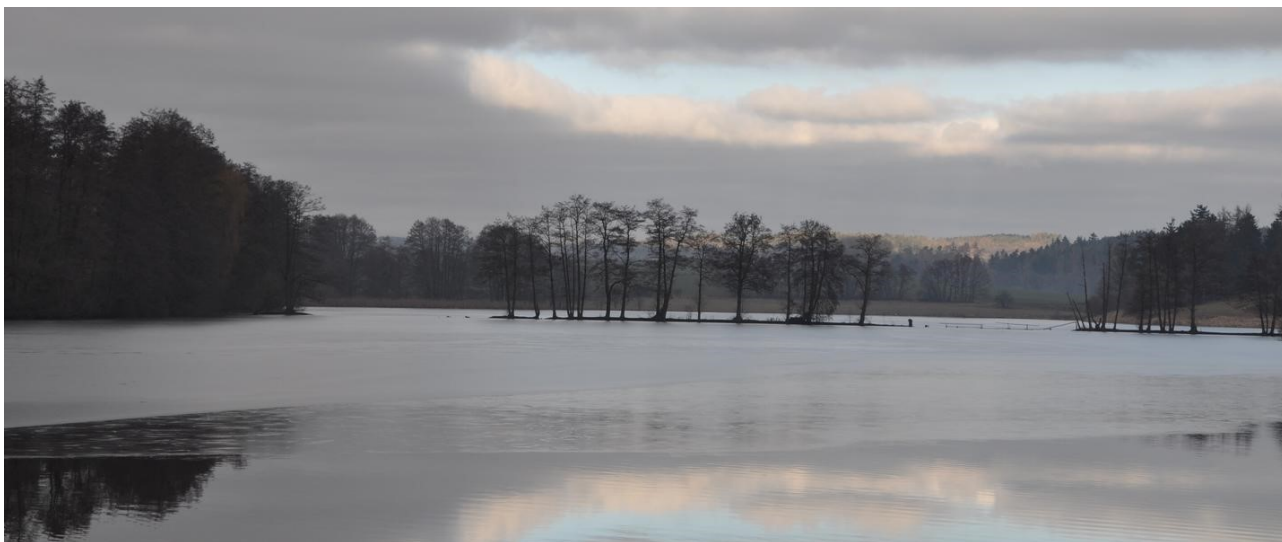
Nad Horním řepickým rybníkem přelétnou kormoráni velcí. A u severního břehu pozoruji v dálce volavky popelavé. Přemýšlím, zda ve vegetační sezóně bude růst také všivec. Kdo ví? Jak jdu tak zamyšlen, pozoruji u břehu drobné vlnění. Jsem zvědavý. Že by vydra? Nikoliv. Po několika minutách pozorování se náhle objeví velká nutrie říční. Ani se moc nebojí. Odplave kousek od břehu a pozoruje mě. Stejně jako já ji. Za zády postřehnu drobný pohyb. Maličký střízlík obecný se vydal na radostnou pout' v přilehlém trnkovi. Jenže ono to tak bezstarostné není. Málem zatrnu s

dechem. Proti mně se ve výši stehem řítí krahujec obecný. Srážka se mnou se zdá nevyhnutelná. A přece mě mine. O pár centimetrů. Stejně jako neposedného střízlíka. Je možné, že bude dnes hladý.

Zdalo by se, že den se naplnil. Šťěstí mně přálo. Ale nikoliv. Ještě není konec. Ujdu pár metrů a je to tady. Na hlavou mně prolétá 7 hus velkých. Omyl vyloučen. Jedni z prvních poslů jara jsou tady.

Dopoledne je to asi kouzelné. Nerušeně se dostávám k západnímu břehu rybníku. Loví zde volavka bílá. Pozoruje mě a nedbá. Až když jsem opravdu blízko, zvedá se a letí do poloviny rybníka. Tam sedne a pokračuje v brouzdání.

Horní řepický rybník

